

Underskud, denne Forringelse af Det kongelige Teaters Balance, skulde være Teaterskatten. Der er jo dog en helt anden Aarsag, som ligger saa ganske overordentlig nær, noget, som den højtærede Ministers Parti har været særlig ivrigt for at føre igennem, medens det Parti, jeg tilhører, stod imod den Gang her i Salen; det var den meget store Forøgelse af Lønningerne til Koret og Kapellet. Vi vilde kun give en Del deraf, medens den højtærede Ministers Parti var med til at sætte det hele igennem; og da denne Bevilling netop andrager de 65,000 Kr., som Underskuddet udgør, vil det virkelig være noget rimeligere at sige, at det er Bevillingen af disse 65,000 Kr., som bevirker et Underskud af nøjagtig samme Størrelse, end at sige, at det er Billetskatten, der jo tages ind gennem Forhøjelse af Billetpriserne. Nu vilde den højtærede Minister fremstille for os en ganske overordentlig besynderlig Teori, som gik ud paa, at Mennesker her i København og andre Steder havde et ganske bestemt Beløb, som de kunde anvende til at gaa i Teatret for og i det hele til at more sig for; og naar Billetprisen blev saa meget højere, gik de saa meget mindre i Teatret. Men det er jo en fuldstændig uholdbar Teori; for er der nogen Udgift, der er flydende, er det netop Udgiften til Forlystelser. Hvis Teatrene en Vinter opper sig og spiller et Repertoire, som Publikum faar særlig Lyst til at se, vækkes Lysten til at gaa i Teatret, nu vel, saa gaar der flere Mennesker i Teatret. Det er ingenlunde saaledes, at der er et ganske bestemt Beløb, som de kan anvende dertil, og ikke mere. Den højtærede Minister kaldte de Anskuelser, jeg har udviklet om Teaterskatten, en „Æbeltoft-Teori“. Jeg haaber ikke, at den højtærede Minister vil anvende dette Udtryk om den Teori, han her har udviklet vedrørende den Sag. Det vilde være Synd for den gode By Æbeltoft.

Til det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) ønsker jeg blot at sige et Ord. Det ærede Medlem maa ikke anvende den Betragtningmaade, han anvendte paa Forholdet mellem direkte og indirekte Skatter, efter Vedtagelsen af Skattereformerne. Jeg skal ikke komme tilbage til de mange Debatter, som det ærede Medlem og jeg har ført om denne Sag i sin Tid, da den laa for. Den Gang godtgjorde jeg paa en Maade, som ikke kunde modbevises, at ved de Skattelove, som blev gennemført af mig, blev Forholdet mellem den direkte og indirekte Beskatning aldeles ikke forrykket; og naar

det ærede Medlem tager Tallene fra sidste Finansregnskab frem og derved ganske vist faar ud, at de indirekte Skatter er blevet forholdsvis større, bl. a. fordi Toldloven, som man aldeles ikke rørte ved, i alt Fald ikke i nævneværdig Grad, ved Skattereformerne, hverken i 1911 eller i 1912, har indbragt mere paa Grund af de gode Tider, saa bringer det ærede Medlem et Moment ind her, som ikke har det mindste med Skattelovene at gøre, men som udelukkende hviler paa Konjunkturerne.

Med Hensyn til de politiske Betragtninger, jeg gjorde gældende, føler jeg mig ikke fristet til at komme ind paa en videre Udvikling deraf. Jeg har med Glæde set, at disse Udtalelser har gjort deres Virkning, og jeg har glædet mig over den Tilslutning, de har faaet. Ganske vist har denne Glæde af og til været noget formørket, naar jeg har set, at de ogsaa har været Genstand for visse Misforstaaelser. Men naar jeg saa har set paa mine Udtalelser igen, saaledes som de foreligger i Rigsdagstidenden, er jeg kommet til det Resultat — og det er der for Resten flere, der er —, at de i sig selv er saa fuldkommen klare, at de i Virkeligheden, naar man læser dem med Opmærksomhed, ingen Misforstaaelser tilsteder. Derfor henviser jeg alle, som endnu maatte interessere sig derfor, til disse Udtalelser; en Gennemlæsning af dem vil sprede de Misforstaaelser, som maaske kan være opstaaet hos Medlemmer, som kun har hørt dem. Jeg har erfaret af forskellige Taler, der er holdte her i dette høje Ting, at den Tale, jeg holdt ved Indledningen af Finansdebatten, har hensat forskellige Medlemmer af Højre i en mindre sindsligevægtig Tilstand. Jeg skal ikke yderligere fremkalde Vidnesbyrd derom ved paa ny at komme ind paa de samme Emner; jeg maatte jo gøre det paa den samme rolige og sindige Maade, som da jeg indledede Forhandlingerne her. Vi ved jo alle af Erfaring, at der er visse kvindelige Gemytter, der ikke oppirres saa meget ved noget som netop ved en ganske rolig, sindig og rationel Udvikling af Forholdet, saaledes som det er. Jeg tror, at det netop er denne Egenskab ved mine Udtalelser, som har hensat de irritable Gemytter i en Sindsbevægelse, de knap har kunnet bære.

At jeg skulde give mig til at imødegaa et Indlæg af en Art som det Smædeskrift, det ærede Medlem fra Lyngby (Abrahamsen) læste op fra denne Plads, vil man ikke kunne vente af mig. Jeg ønsker kun at konstatere, at der hos Dele